

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 12 februari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0620
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0673-A

Verzoekende partijen 1. de nv **DUMOBIL**
 2. de nv **BOUW PAUL HUYZENTRUYT**
 3. de nv **WONINGBOUW PAUL HUYZENTRUYT**

vertegenwoordigd door advocaten Pieter-Jan DEFOORT en Matthias STRUBBE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8020 Oostkamp, Hertsbergsestraat 4

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

I. **BESTREDEN BESLISSING**

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 16 mei 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 23 maart 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van Karl WALLECAN – STRUYE en andere omwonenden tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kuurne van 22 oktober 2016 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de eerste en tweede verzoekende partij een vergunning geweigerd voor het verkavelen van een terrein op de percelen gelegen te Kuurne, Steenovenstraat z.n., met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nummers 0030B, 0118, 0119, 0120A, 0124E, 0125, 0126, 0131, 0132, 0133C, 0144A, 0146A, 0148, 0149A, 0150A, 0153, 0154, 0156C, 0157, 0158F, 0159B, 0159C, 0159D, 0160A, 0160B en 0160C.

II. **VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING**

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 11 september 2018.

De verzoekende partijen verschijnen schriftelijk.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014

houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 26 april 2016 dienen de eerste en tweede verzoekende partij, en de nv GELDOP INVEST bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kuurne een aanvraag in voor het verkavelen van een terrein aan de Steenovenstraat.

De verkavelingsaanvraag is een onderdeel van een project op het grondgebied van de gemeente Kuurne en de stad Harelbeke aan de Stedestraat. Bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Harelbeke wordt er gelijktijdig een verkavelingsaanvraag ingediend.

Het project beoogt een verkaveling van 194 loten voor open, halfopen en gesloten bebouwing, en 87 appartementen, met de aanleg van wegenis.

De percelen liggen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'afbakening regionaalstedelijk gebied Kortrijk' (vervolgens: het RUP), definitief vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 20 januari 2006.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 3 juni 2016 tot en met 3 juli 2016 gehouden wordt, worden er vijf bezwaarschriften ingediend.

Op 18 oktober 2016 vergunt het college van burgemeester en schepenen van de stad Harelbeke de verkavelingsaanvraag voor het gedeelte op het grondgebied van de stad.

De gemeenteraad van de gemeente Kuurne neemt op 20 oktober 2016 een gunstige beslissing over de zaak van de wegen.

Op 22 oktober 2016 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kuurne een stedenbouwkundige vergunning voor wegenis- en rioleringswerken. Die vergunning is definitief geworden.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kuurne vergunt op 22 oktober 2016 de verkavelingsaanvraag.

Tegen die beslissing tekenen Karl WALLECAN-STRUYE en andere omwonenden op 20 december 2016 administratief derdenberoep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 13 februari 2017 om dit beroep ontvankelijk maar ongegrond te verklaren en een verkavelingsvergunning te verlenen volgens gewijzigde plannen.

Na de hoorzitting van 21 februari 2017 beslist de verwerende partij op 23 maart 2017 om het beroep in te willigen en een verkavelingsvergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert:

“... ”

M.b.t. de onontvankelijkheid van het beroep

Aanvrager werpt de onontvankelijkheid van het beroep op. Men is van oordeel dat beroeper geen belang aantoont, geen hinder aantoont en geen indicatie geeft omtrent de beweemde onregelmatigheden van de beslissing van het Schepencollege van Kuurne. Voorts wijst

men op een aantal formele tekortkomingen zoals het feit dat het beroep slechts ondertekend is door één gezin maar wel in naam van de zgn. “bewoners van de Grenswachtersweg” gebeurt. Men is van oordeel dat de belangen van beroepers niet zouden geschaad zijn in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO. Deze punten kunnen evenwel niet worden bijgetreden gezien het ontwerp van de verkaveling wel degelijk een ruimtelijke impact met mogelijke overlast voor de bewoners van de woningen langs de Grenswachtersweg. Het ontwerp voorziet immers een doortrekking en verbreding van de thans doodlopende weg die de woning van beroepers ontsluit en waarlangs straks een groot aandeel van de verkeersontwikkelingen zullen gebeuren. Er kan daarbij verwezen worden naar het Mober dat alle nieuwe verkeersstromen in detail omschrijft. Beroepers hebben aldus wel degelijk een belang bij het voorliggend beroep, zodat het beroep ontvankelijk is. In toepassing van artikel 1, §1 van het beroepenbesluit dient het beroepschrift een omschrijving te bevatten van de persoonlijke hinder en/of nadelen die de beroepers ingevolge de bestreden beslissing zouden kunnen ondervinden. Het is daarbij niet noodzakelijk dat deze hinder en nadelen vaststaan, het volstaat dat de aanwezigheid ervan voldoende aannemelijk wordt gemaakt. In de beroepen wordt gevreesd voor een verdwijning van het residentiële karakter, grote verkeershinder, een verdwijning van het groene karakter van de buurt en een tekort aan parkeerplaatsen. Men verwijst daarbij naar de reeds geuite bezwaren naar aanleiding van het openbaar onderzoek m.b.t. de apart ingediende stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis. De vraag of deze beroepsargumenten gegrond zijn maakt deel uit van een eventuele beoordeling ten gronde en doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van de beroepschriften.

In een aanvullende nota benadrukt de aanvrager nogmaals dat zij van oordeel zijn dat het beroep onontvankelijk is. De hierboven weergegeven motivering, zoals door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar geargumenteed, blijft echter gelden en wordt integraal overgenomen door de deputatie. Het beroep is wel degelijk ontvankelijk zodat het beroep een inhoudelijke beoordeling vergt.

(...)

TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

Op grond van artikel 4.2.17§2 van de VCRO is er voor een verkavelingsaanvraag met wegeniswerken een beslissing van de gemeenteraad nodig over “de zaak van de wegen”. Deze beslissing werd genomen op 20/10/2016, waardoor het dossier voldoet aan deze decretale vereiste.

Volgens het gewestelijk RUP afbakening regionaalstedelijk gebied Kortrijk (BVR 20-01-2006) ligt de aanvraagssite binnen een zone voor stedelijk woongebied (art. 7.1), deelplan ‘71 Ter Perre’:

(...)

Het creëren van nieuwe woonentiteiten (incl. zorgwonen met nevenfuncties ‘kantoor’, ‘dienstverlening’, ‘vrije beroepen’ of ‘handel’) is bestemmingsmatig verenigbaar met de mogelijke activiteiten volgens het gewestelijk RUP. Ook rekening houdende met de ligging aansluitend bij gerealiseerde residentiële verkavelingen zijn de bijkomende woningen vanuit ruimtelijk-functioneel oogpunt perfect inpasbaar in dit stedelijk woongebied aldaar dat compact aansluit bij het bebouwde weefsel van zowel Kuurne als Harelbeke. Het uitstekende bereikbaarheidsprofiel maakt tevens dat voorziene functies zoals ‘kantoor’, ‘dienstverlening’ of ‘vrije beroepen’ of ‘handel’ als beperkte nevenbestemming perfect vermengbaar zijn met de woonfunctie en te verantwoorden zijn.

Tevens is het belangrijk dat een kwalitatieve ontsluiting wordt voorzien met voldoende brede wegprofielen (wat zowel zwakke weggebruikers als gemotoriseerd verkeer ten goede

komt) én er ook aandacht is voor zowel individuele als openbare parkeervoorzieningen (het voorziene aantal parkeerplaatsen, 535 garages/carports/privé standplaatsen en 195 plaatsen op straat, in totaal 722 parkeerplaatsen, voldoet zowel aan parkeerkencijfers volgens het Mober als aan de gemeentelijke parkeernormen van Kuurne en Harelbeke (2 parkeerplaatsen per eengezinswoning en 1,5 parkeerplaats per appartement).

Ook het feit dat de toekomstige bewoners van de verkaveling op wandelafstand straks gebruik kunnen maken van 2 stopplaatsen van openbaar vervoer (buslijnen Kuurne–Kortrijk en Kortrijk–Harelbeke–Hulste) en het feit dat heel het gebied verkeersveilig doorwaadbaar is voor fietsers en wandelaars (o.a. met doorsteken naar de Leie via het centrale park alsook naar de Groene long) zijn ingrepen die bijdragen aan een duurzame verkeersleefbaarheid.

M.b.t. de te verwachten toename van de verkeersdruk (in cumulatief effect met de verdere ontwikkeling van het stedelijk woongebied Ter Perre en de zuidelijk gelegen Site Groeninge Ververij) wordt verwezen naar de bijgevoegde mobiliteitsstudie (een MOBER dat verplicht dient opgemaakt voor verkavelingen vanaf 250 loten) waarin geconcludeerd wordt dat het project goed ontsloten via de weg is en op zich slechts een beperkte toename van het gemotoriseerd verkeer zal veroorzaken. De aanleg van de 16,5m brede wijkverzamelweg tussen de Bavikhooftsestraat en de Steenovenstraat/Stedestraat zal hierin een cruciale rol spelen. Er wordt geoordeeld dat de eventuele verkeersoverlast dat de bestaande bewoners van de Grenswachtersweg zullen ondervinden niet opweegt tegen de voordelen van een afdoende functionerende verkeersontsluiting voor dit ganse gebied. De vraag van beroepers om een parallelweg te realiseren zou leiden tot een minder zuinig, minder duurzaam en complexer ruimtegebruik en wordt om deze reden niet bijgetreden.

Voorliggende verkaveling is aldus verenigbaar met het gewestelijk RUP stedelijk woongebied '7I Ter Perre'.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar had vastgesteld dat de aanvraag doorsneden wordt door de bestaande niet afgeschafte buurtweg sentier nr.36 die de verkaveling van noordoostelijke naar zuidoostelijke richting doorkruist. De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar was van oordeel dat de toegankelijkheid van deze weg voor passanten met voorliggende aanvraag gegarandeerd wordt door de inrichting als fietspad. Hij achtte het wel wenselijk dat de buurtweg ook als dusdanig aangeduid/vermeld wordt op het verkavelingsplan (middels een zgn. "beperkt aangepast plan" in toepassing van art.4.3.1§1 VCRO).

Er werd een aanvullende nota met beperkte aangepast plan overgemaakt d.d. 9 maart 2017. Aanvrager maakt er melding van dat bij aanduiding van de buurtweg op het verkavelingsplan gebleken is dat drie loten worden 'geraakt' door de buurtweg, namelijk de loten D1, D2 en E7. Vervolgens stelt de aanvrager voor om die betreffende loten uit de verkaveling te sluiten en de vergunning te verlenen.

Dit is echter niet zo evident: door het schrappen van de drie betreffende loten wordt in de verkaveling een blinde vlek gecreëerd. Een vergunning is in principe één en ondeelbaar. De betreffende loten nu uitsluiten om dan, na een procedure tot verlegging van de buurtweg, een nieuwe beperkte verkavelingsaanvraag in te dienen, is in deze niet opportuun. De uitsluiting van deze enkele loten impliceert een ingrijpende inperking van de mogelijkheden om de buurtweg te verleggen. Het is immers duidelijk de bedoeling om de drie loten in de toekomst vergund te zien, zodat er in se maar één mogelijkheid is om de buurtweg te verleggen.

De deputatie is bijgevolg van oordeel dat eerst de procedure tot afschaffing of verlegging van de buurtweg dient doorlopen. Eens er uitsluitel is over het tracé van de buurtweg, kan de volledige verkaveling in aanmerking komen voor vergunning, weliswaar rekening houdend met het (nieuwe) tracé van de buurtweg sentier nr. 36. Op vandaag bestaat aldus een legaliteitsbelemmering om de gevraagde vergunning te kunnen afleveren.

Met het aangepaste plan werd ook reeds tegemoet gekomen aan de bemerking van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar dat het initiële plan niet voldeed aan de minimum normen voor bescheiden woningen. Aangezien een aantal loten reeds voldeden aan de oppervlakenormen voor bescheiden woningen, konden de vereiste bescheiden loten eenvoudig aangeduid worden op plan. Het aangepast plan voldoen aan de van toepassing zijnde bepalingen van het decreet grond- en pandenbeleid.

(...)

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Niettegenstaande er op vandaag een legaliteitsbelemmering bestaat aangaande de buurtweg sentier nr. 36, acht de deputatie het alsnog aangewezen volgende ruimtelijke beoordeling mee te geven. De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar heeft namelijk een volledige ruimtelijke toetsing doorgevoerd, die integraal wordt bijgetreden door de deputatie.

In VCRO artikel 4.3.1.§2, 3° wordt vermeld dat “indien een aanvraag gelegen is binnen een gebied dat geordend wordt door een RUP, een BPA of een verkavelingsvergunning waarvan niet afgeweken wordt en voor zover de verkavelingsvergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten vermeld onder VCRO, artikel 4.3.1.§2, 1° behandelen en regelen, deze voorschriften worden geacht de criteria van de goede ruimtelijke ordening weer te geven.”

VCRO, artikel 4.3.1.§2, 1° luidt letterlijk als volgt :

(...)

Het gewestelijk RUP “Afbakening Regionaalstedelijk gebied Kortrijk - zone voor stedelijk woongebied, deelplan 7I Ter Perre” voorziet ruime mogelijkheden waaraan aanvragers concreet invulling geven met voorliggend stedelijk woonproject. Zoals aangetoond voldoet de aanvraag aan de vermelde bestemmings- en inrichtingenvoorschriften van het RUP m.b.t. de criteria “functionele inpasbaarheid” en “mobiliteitsimpact”.

De RUP-voorschriften zijn evenwel niet in die mate gedetailleerd dat er een uitspraak wordt gedaan omtrent de relevante aspecten “schaal”, “het ruimtegebruik”, de “bouwdichtheid”, “cultuurhistorische aspecten”, “visueel-vormelijke elementen” en bodemreliëf.

M.b.t. de aspecten “schaal”, “ruimtegebruik” en “bouwdichtheid” worden met voorliggende verkavelingsaanvraag de bouwmogelijkheden vrij strikt bepaald, waarbij een vrij grote variatie aan te realiseren bouwtypologieën (open-, halfopen-, gesloten bebouwing inclusief meergezinswoningbouw met 3 a 4 bouwlagen) wordt voorgesteld. Dit zal leiden tot een grote diversiteit aan bewoners, wat op zich al een positief gegeven is bij het streven naar een sociale mix van toekomstige bewoners. Vanuit de ligging in een (regionaal) stedelijk gebied is het overigens een goede zaak dat overwegend compacte bebouwingsvormen worden ontworpen en dat er gestreefd wordt naar een evenwicht tussen bebouwde en onbebouwde ruimte (in het bijzonder kan verwezen worden naar de grote centraal gelegen publieke parkzone die straks zal dienen als centrale ontmoetingsruimte). Ook de voorgestelde bouwvrije afstand en bouwdieptes zijn in deze stedelijke context te verantwoorden. Wat betreft de voorziene bouwdichtheid van 24 woningen/ha dient

vastgesteld dat dit conform de beleidsrichtlijnen voor woondichtheden in stedelijke gebieden is (en werd ook als dusdanig voorzien in het door Kuurne en Harelbeke bekrachtigde inrichtingsplan voor de totaalontwikkeling van dit gebied). Specifiek m.b.t. de meerlagige eengezinswoningen en meergezinswoningen aan de rand van het park dient vastgesteld dat dit zorgt voor een positieve stedenbouwkundige interactie met dit park. De voorziene invulling is dan ook aanvaardbaar vanuit een algemeen gewenst streven naar een zuinig (en aldus duurzaam) ruimtegebruik van beschikbare bouwgronden in stedelijke gebieden.

Vanuit “visueel-vormelijk” oogpunt bieden de stedenbouwkundige voorschriften voldoende garanties dat de toekomstige residentiële omgeving op een esthetische wijze zal ingericht worden en dit zowel wat betreft de bebouwde- als de onbebouwde delen. Zo is er voldoende aandacht voor een kwalitatief materiaalgebruik (bvb. verplicht gebruik van gevelsteen bij woonbebouwing langs het park; de eis tot harmonie van volume, dakvorm en materialen bij aaneengesloten bebouwing; het beperken van de mogelijkheden tot realisatie van bijgebouwen, waarbij een uniforme inplanting en het gebruik van esthetische materialen verplicht wordt, het beperken van verharding in tuinzones waardoor een groene inrichting nagestreefd wordt, e.d.). Dit alles komt tegemoet aan een kwalitatieve verschijningsvorm.

Gezien uit het advies van het agentschap Onroerend Erfgoed blijkt dat de kans dat zich in het plangebied archeologische sporen bevinden vrij groot is (dit zou o.a. blijken uit de aanwezigheid van een belangrijke Romeinse en middeleeuwse agglomeratie aan de overzijde van de Leie), is ook het “cultuurhistorisch aspect” relevant. Ingevolge artikel 4§2 van het archeologiedecreet zijn “de eigenaar en de gebruiker zijn ertoe gehouden de archeologische monumenten die zich op hun gronden bevinden te bewaren en te beschermen en ze voor beschadiging en vernieling te behoeden”. Het is wenselijk dat dit advies strikt wordt nageleefd. De voorwaarden van het Schepencollege daaromtrent zijn derhalve terecht.

M.b.t. het aspect “bodemreliëf” bepalen de voorschriften dat “reliëfwijzigingen slechts beperkt toegestaan zijn i.f.v. de tuin en de verhardingen”, een aspect dat positief is gezien artificiële ingrepen aan de bodem niet wenselijk zijn.

De gevraagde verkaveling doorstaat aldus de toets met alle relevante ruimtelijke ordeningscriteria en is aldus verenigbaar met de goede plaatselijke aanleg. In die zin wordt voldaan aan de goede ruimtelijke ordening cf. artikel 4.3.1§2.
...”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Standpunt van de partijen

1.

De eerste en tweede verzoekende partij melden zich als aanvragers en leiden uit die hoedanigheid af dat zij van rechtswege over het vereiste belang bij het beroep beschikken.

De derde verzoekende partij voert aan dat zij deels eigenaar is van de percelen waarop de verkavelingsaanvraag betrekking heeft. Als eigenaar heeft zij er belang bij dat de gronden ontwikkeld worden. Een weigeringsbeslissing heeft dan ook, logischerwijs, negatieve financiële

gevolgen voor haar. Op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO stelt de derde verzoekende partij dat zij over het rechtens vereiste belang beschikt.

2.

De verwerende partij betwist het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partijen.

De exceptie luidt:

“ ...

Overeenkomstig artikel 4.8.11 §1 VCRO kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunning verleend door de deputatie, beroep instellen bij uw Raad.

Hierbij dient de beroepsindiener haar persoonlijk, direct en actueel belang aan te tonen en dit aan de hand van voldoende waarschijnlijk gemaakte hinder en nadelen, waarbij het causaal verband met de bestreden beslissing op het eerste zicht niet betwistbaar is. (...) Het louter nabuurschap op zich volstaat niet om te doen besluiten dat er sprake is van een rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadeel. (...)

Derde verzoekende partij daarentegen heeft de verkavelingsvergunning niet aangevraagd.

Derde verzoekende partij meent echter belang te kunnen hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien zij verklaart eigenaar te zijn van de gronden waarop de weigeringsbeslissing betrekking heeft. Derde verzoekende partij wijst er dan ook op dat zij alle belang heeft dat de gronden worden ontwikkeld.

Zowel uw Raad als de Raad van State hebben in dat verband reeds gesteld dat een rechtsvordering waarvan het specifieke opzet bestaat in het verkrijgen van een voordeel dat werd geweigerd in principe alleen kan worden ingesteld door degene die op dat voordeel aanspraak kan maken. Bovendien kan het voordeel alleen aan hem worden verleend. (...) In casu kan dit alleen maar de aanvrager van de vergunning zijn. Aangezien de vergunning niet aan derde verzoekende partij werd geweigerd, kan zij dan ook geen vordering instellen tot het bekomen van een voordeel, welke aan haar niet toebehoort, in casu het verkrijgen van een verkavelingsvergunning.

Ook kan niet worden ingezien hoe derde verzoekende partij hinder of nadeel kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Wanneer men geen vergunning aanvraagt, kan men geen nadeel ondervinden ingevolge een weigering. De weigeringsbeslissing staat een verdere ontwikkeling van de gronden niet in de weg.

Dat de hoedanigheidsvereiste van essentieel belang is, blijkt ook uit het feit dat artikel 15 van het Procedurebesluit vereist dat het verzoekschrift ondermeer de hoedanigheid van de verzoekende partij moet bevatten. Op die manier kan uw Raad nagaan of verzoekende partij over de vereiste hoedanigheid beschikt.

Wat betreft de eerste en tweede verzoekende partij rijst eveneens de vraag of zij wel degelijk belang heeft bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Eerste en tweede verzoekende partij zijn weliswaar aanvrager van de vergunning. Overeenkomstig artikel 4.8.11 §1 VCRO kan de aanvrager van de vergunning beroep aantekenen bij uw Raad.

Meer bepaald dient de aanvrager wanneer hij geen eigenaar van het goed is, dient bij de aanvraag een document te worden gevoegd waaruit blijkt dat de aanvrager door de eigenaar gemachtigd is. (zie artikel 3, §1, 2° BVR 29 mei 2009 betreffende de dossiersamenstelling voor verkavelingsaanvragen) In casu ontbreekt in het dossier elke machtiging aan de aanvrager om de verkavelingsaanvraag in te dienen. Wanneer men niet gemachtigd is om de aanvraag in te dienen, heeft men dan ook geen belang bij een gebeurlijke nietigverklaring.

Bijgevolg dient het ingestelde annulatieverzoek onontvankelijk te worden verklaard wegens afwezigheid van belang.

...

3.

De verzoekende partijen repliceren op de exceptie:

“ ...

4. Eerste verzoekende partij is zowel aanvrager van de vergunning als eigenaar (...) van een deel van het projectgebied (stuk 14). Er valt dan ook niet in te zien waarom zij geen belang zou hebben bij een eventuele vernietiging van de weigeringsbeslissing.

De kritiek van verwerende partij mist op dit punt elke grondslag. Het beroep is ontvankelijk in hoofde van eerste verzoekende partij.

5. Tweede verzoekende partij is aanvrager van de vergunning. Wat in beginsel volstaat om haar een belang te verschaffen om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij Uw Raad.

De gronden waarop zij de verkavelingsvergunning heeft aangevraagd zijn (deels) eigendom van een aanverwante vennootschap (nl. derde verzoekende partij) en deels eigendom van de overige aanvragers. Tweede verzoekende partij (Bouw Paul Huyzentruyt) is de vennootschap die instaat voor de aanleg van de wegenis en het (in een latere fase) bouwen van de woningen, terwijl derde verzoekende partij (Woningbureau Paul Huyzentruyt) instaat voor de aankoop en verkoop van gronden. Er diende dan ook geen machtiging te worden gevoegd bij de verkavelingsaanvraag. Noch verwerende partij, noch het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kuurne heeft trouwens tijdens de administratieve procedure hieromtrent een opmerking gemaakt.

Bovendien: zelfs in het geval er wel degelijk een machtiging zou moeten worden gevoegd, dan speelt dit geen rol bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een beroep bij Uw Raad. De regelgeving inzake dossiersamenstelling kan enkel een rol spelen bij de beoordeling van de aanvraag door de vergunningverlenende overheid. Zij speelt geen rol bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van een (jurisdictioneel) beroep bij Uw Raad. Artikel 4.8.11, § 1, 1° van de VCRO bepaalt namelijk uitdrukkelijk dat de aanvrager van de vergunning een beroep kan instellen bij Uw Raad. Zij beschikt van rechtswege over het vereiste belang om een beroep in te stellen bij Uw Raad. (...)

De vermeende schending van de bepalingen inzake de samenstelling van het aanvraagdossier is dan ook bij het beoordelen van de ontvankelijkheid in hoofde van een verzoekende partij van geen tel. Een en ander geldt des te meer nu vergunningen, inclusief verkavelingsvergunningen, een zakelijk karakter hebben en worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.
(...)

6. Tot slot bepaalt artikel 4.8.11, § 1, 3° van de VCRO dat elke rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunningsbeslissing een beroep tot nietigverklaring kan instellen bij Uw Raad.

Het arrest van 8 november 2011 waarnaar verwerende partij verwijst, is niet dienstig, aangezien Uw Raad daar enkel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij, die (enkel) de eigenaar was van een loods die het voorwerp uitmaakte van een (geweigerde) regularisatieaanvraag, niet kan worden beschouwd als een belanghebbende in de zin van artikel 4.8.11, § 1, 1° van de VCRO, maar wél als een “belanghebbende derde in de zin van artikel 4.8.1[1], § 1, eerste lid, 3° [van de] VCRO”.

Uw Raad heeft in dat verband gesteld dat om als een derde belanghebbende een beroep in te stellen, het is vereist dat zij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen moet kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Voormelde bepaling vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

In casu hebben verzoekende partijen in hun inleidend annulatieverzoekschrift gesteld dat derde verzoekende partij (deels) eigenaar is van de percelen waarop de verkavelingsaanvraag, die met de bestreden beslissing wordt geweigerd, betrekking heeft en zij er als eigenaar van de gronden waarop de weigeringsbeslissing betrekking heeft alle belang bij heeft dat de gronden worden ontwikkeld. Een weigeringsbeslissing heeft dan ook, logischerwijs, negatieve (financiële) gevolgen voor haar.

Zij is aldus een derde belanghebbende die hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing en beschikt over het rechtens vereiste belang om de bestreden beslissing aan te vechten voor Uw Raad.

De kritiek van verwerende partij mist grondslag.
....”

Beoordeling door de Raad

1.1.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn de aanvragers van de geweigerde vergunning. Zij beschikken op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO over het rechtens vereiste belang bij het beroep.

In de mate dat de verwerende partij met haar exceptie betwist dat de eerste en tweede verzoekende partij, wegens het ontbreken van een machtiging door de eigenaars, niet de mogelijkheid hebben om de nagestreefde verkavelingsvergunning te verwezenlijken, stelt zij een burgerrechtelijke kwestie aan de orde. De eerste verzoekende partij toont aan de hand van koopakten, gevoegd bij de wederantwoordnota, overigens haar hoedanigheid van eigenaar aan.

De exceptie ten aanzien van de eerste en tweede verzoekende partij wordt verworpen.

1.2.

Uit de gegevens van de zaak blijkt, en het wordt ook niet betwist, dat de aanvraag niet door of namens de derde verzoekende partij ingediend werd.

De rechtsvordering waarvan het specifieke opzet erin bestaat een geweigerd voordeel alsnog te verkrijgen, kan in beginsel alleen worden ingesteld door diegene die op dat voordeel aanspraak kan maken. Alleen aan die persoon kan dat voordeel worden verleend.

In haar betoog zet de derde verzoekende partij haar financieel belang bij de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing uiteen en ent zij haar belang op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO. De door de derde verzoekende partij gevreesde financiële gevolgen van het niet realiseren van de verkaveling zijn evenwel vreemd aan de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde hinder en nadelen. Een (potentieel) benadeelde derde in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO is een natuurlijke persoon of rechtspersoon die door de werken of handelingen, rechtstreeks of onrechtstreeks, aan stedenbouwkundige hinder of nadelen, of het risico daarop, blootgesteld wordt. De memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid verduidelijkt dat het gaat om “visuele hinder (slechte stedenbouwkundige-architectonische inpasbaarheid), hinder ingevolge de slechte functionele inpasbaarheid in de omgeving (hinder ingevolge het ondoelmatige ruimtegebruik, mobiliteitshinder,...), c.q. geluidshinder, trillingshinder, geurhinder, stofhinder, rookhinder, stralingshinder en lichthinder (deze laatste hinderaspecten vormen uiteraard de traditionele compartimenteringen binnen de milieuhinder)” (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, nr. 2011/1, 186). De benadeling die de derde verzoekende partij aanvoert om van haar belang te overtuigen, met name dat zij haar gronden niet kan ontwikkelen, laat zich daarentegen niet onderscheiden van de belangenschade die eigen is aan een aanvrager die zijn aanvraag niet vergund ziet. Via een oneigenlijk gebruik van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO maakt de derde verzoekende partij aanspraak op een voordeel – de afgifte van de verkavelingsvergunning – dat zij niet aangevraagd heeft.

De exceptie ten aanzien van de derde verzoekende partij is gegrond.

Met verzoekende partijen’ worden voortaan enkel de eerste en tweede verzoekende partij bedoeld.

2.

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen andere excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen ontlenen een enig middel aan de schending van artikel 4.7.21, §2 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1, §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen (vervolgens: het Beroepenbesluit) evenals de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen stellen:

“ ...

Doordat verwerende partij het beroep van de heer en mevrouw Wallecan – Struye ontvankelijk heeft verklaard op grond van de volgende overweging:

“Aanvrager werpt de onontvankelijkheid van het beroep op. Men is van oordeel dat beroeper geen belang aantoon, geen hinder aantoon en geen indicatie geeft omtrent de beweerd onregelmatigheden van de beslissing van het Schepencollege van Kuurne. Voorts wijst men op een aantal formele tekortkomingen zoals het feit dat het beroep slechts ondertekend is door één gezin maar wel in naam van de zgn. “bewoners van de Grenswachtersweg” gebeurt. Men is van oordeel dat de belangen van beroepers niet zouden geschaad zijn in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO. Deze punten kunnen evenwel niet worden bijgetreden gezien het ontwerp van de verkaveling wel degelijk een ruimtelijke impact met mogelijke overlast voor de bewoners van de woningen langs de Grenswachtersweg. Het ontwerp voorziet immers een doortrekking en verbreding van de thans doodlopende weg die de woning van beroepers ontsluit en waarlangs straks een groot aandeel van de verkeersontwikkelingen zullen gebeuren. Er kan daarbij verwezen worden naar het Mober dat alle nieuwe verkeersstromen in detail omschrijft. Beroepers hebben aldus wel degelijk een belang bij het voorliggend beroep, zodat het beroep ontvankelijk is. In toepassing van artikel 1, §1 van het beroepenbesluit dient het beroepschrift een omschrijving te bevatten van de persoonlijke hinder en/of nadelen die de beroepers ingevolge de bestreden beslissing zouden kunnen ondervinden. Het is daarbij niet noodzakelijk dat deze hinder en nadelen vaststaan, het volstaat dat de aanwezigheid ervan voldoende aannemelijk wordt gemaakt. In de beroepen wordt gevreesd voor een verdwijning van het residentieel karakter, grote verkeershinder, een verdwijning van het groene karakter van de buurt en een tekort aan parkeerplaatsen. Men verwijst daarbij naar de reeds geuite bezwaren naar aanleiding van het openbaar onderzoek m.b.t. de apart ingediende stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis. De vraag of deze beroepsargumenten gegrond zijn maakt deel uit van een eventuele beoordeling ten gronde en doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van de beroepschriften. In een aanvullende nota benadrukt de aanvrager nogmaals dat zij van oordeel zijn dat het beroep onontvankelijk is. De hierboven weergegeven motivering, zoals door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar geargumenteed, blijft echter gelden en wordt integraal overgenomen door de deputatie. Het beroep is wel degelijk ontvankelijk zodat het beroep een inhoudelijke beoordeling vergt”;

terwijl, eerste onderdeel, overeenkomstig artikel 4.7.21, § 2 van de VCRO elke natuurlijke persoon of rechtspersoon “die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing” administratief beroep kan instellen bij de deputatie;

en terwijl, artikel 1, § 1 van het Beroepenbesluit bepaalt dat het beroepschrift, op straffe van onontvankelijkheid, een omschrijving van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die men kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing moet bevatten;

en terwijl het beroepschrift van de heer en mevrouw Wallecan – Struye geen omschrijving van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die men kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing bevatte;

en terwijl, zowel de PSA als verwerende partij de vermeende hinder en nadelen meent te distilleren uit het bezwaarschrift dat de heer en mevrouw Wallecan – Struye tegen de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag met betrekking tot de wegenis hebben ingediend; deze hinder of nadelen derhalve niet voortvloeien uit de bestreden beslissing;

en terwijl, verzoekende partijen dit in hun aanvullende nota hebben verduidelijkt tijdens de administratieve procedure; verwerende partij hier geen enkele rekening mee heeft gehouden, minstens niet heeft gemotiveerd waarom deze hinder of nadelen wel degelijk zou voortvloeien uit de bestreden beslissing;

en terwijl, tweede onderdeel, overeenkomstig artikel 1, § 1 van het Beroepenbesluit bepaalt dat het beroepschrift, op straffe van onontvankelijkheid, een inhoudelijke argumentatie in verband met de beweerde onregelmatigheid van de bestreden beslissing moet bevatten;

en terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een vergunningverlenende overheid haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en derhalve dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld; dit beginsel verwerende partij verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van haar beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen;

en terwijl, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet elke administratieve akte met individuele draagwijdte uitdrukkelijke en afdoende moet zijn gemotiveerd, wat inhoudt dat elke overheidsbeslissing uitdrukkelijk de feitelijke gronden en rechtsgronden moet vermelden die de genomen beslissing kunnen verantwoorden; overeenkomstig de materiële motiveringsplicht elke beslissing moet worden gedragen door rechtens verantwoorde motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier;

en terwijl het beroepschrift geen enkele inhoudelijke argumentatie bevat in verband met de beweerde onregelmatigheid van de in eerste administratieve aanleg genomen beslissing; verzoekende partijen hier in hun toelichtende nota verwerende partij op hebben gewezen;

en terwijl noch de PSA, noch verwerende partij hebben gemotiveerd waarom het beroepschrift – dat geen inhoudelijke argumentatie bevatte – toch ontvankelijk zou zijn; verwerende partij in de bestreden beslissing evenmin een antwoord biedt op de argumentatie uit de aanvullende nota die verzoekende partij hebben ingediend en waarin zij erop hebben gewezen dat de PSA dit punt onbehandeld laat;

zodat de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

Toelichting bij het eerste middel

1) Eerste middelonderdeel

13. Overeenkomstig artikel 4.7.21, § 1 van de VCRO kan tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag kan een georganiseerd administratief beroep worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid.

Artikel 4.7.21, § 2, 2° van de VCRO bepaalt dat dit beroep door onder meer de volgende belanghebbenden kan worden ingesteld:

(...)

14. De formele ontvankelijkheidsvoorwaarden die verbonden zijn aan het instellen van het administratief beroep zitten vervat in het Beroepenbesluit.

Artikel 1, § 1 van het Beroepenbesluit bepaalt wat volgt:

(...)

Hoewel noch artikel 4.7.21, § 2, 2° van de VCRO, noch artikel 1, § 1, tweede lid van het Beroepenbesluit, vereist dat het administratief beroepschrift een afzonderlijke titel moet bevatten met een uiteenzetting van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die de beroepsindiener kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, neemt dit volgens Uw Raad niet weg dat de beroepsindiener genoegzaam moet laten blijken dat de bestreden beslissing aanleiding kan zijn tot rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen.

15. In casu is evenwel vast te stellen dat elk begin van omschrijving van de vermeende hinder of nadelen in het beroepschrift ontbreekt. Het beroepschrift bevat louter een verwijzing naar het bezwaar dat de heer en mevrouw Wallecan – Struye hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek, een verwijzing naar mailverkeer met de gemeente en een chronologisch overzicht van de procedure in eerste administratieve aanleg. Een dergelijke – historische – beschrijving van de procedurestappen die tot de bestreden beslissing hebben geleid, kwalificeert geenszins als een omschrijving van hinder of nadelen die de beroepsindieners zouden kunnen ondervinden.

Evenmin volstaat de verwijzing naar het bezwaar dat zij hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek: het enkele feit dat men een bezwaarschrift heeft ingediend tijdens het openbaar onderzoek volstaat niet om aan te nemen dat men hinder en nadelen kan ondervinden. Het gegeven dat zij daarbij de inhoud herhalen van dit bezwaarschrift is niet dienstig: zij verduidelijken namelijk niet of het college van burgemeester en schepenen hun bezwaar al dan niet afdoende heeft behandeld. Het komt niet aan verwerende partij, de PSA of verzoekende partijen toe om een dergelijke beoordeling te maken. Bovendien wordt op de tweede pagina van het bezwaarschrift uitdrukkelijk gesteld dat de bewoners van de Grenswachtersweg (waaronder beroepsindieners) “niet tegen de verkaveling opkomen”, maar wel tegen het wegenisdossier, dat intussentijd, middels een afzonderlijke (stedenbouwkundige) vergunningsprocedure, werd vergund.

Ook het feit dat zij in de Grenswachtersweg wonen volstaat niet. Het louter nabuurschap kan volgens Uw Raad namelijk niet volstaan om een partij het rechtens vereiste belang te verschaffen om een administratief beroep in te stellen. Dit geldt trouwens des te meer nu het gebied waarop de verkaveling betrekking heeft, door het GRUP Afbakening regionaalstedelijk gebied Kortrijk, in 2006 werd bestemd tot stedelijk woongebied. Indien beroepsindieners menen hinder te ondervinden ingevolge deze bestemming (hetgeen niet kan worden afgeleid uit het beroepschrift), hadden zij zich tegen deze herbestemming moeten verzetten, hetgeen niet is gebeurd.

Verzoekende partijen hebben dit alles uiteengezet in hun toelichtende nota dat zij tijdens de administratieve beroepsprocedure hebben overgemaakt aan verwerende partij (stuk 9).

16. De PSA was van oordeel dat de “bewoners langs de Grenswachtersweg” wel degelijk overlast zouden kunnen ondervinden ingevolge het verkavelingsproject. Wat het gebrek aan enige omschrijving van de vermeende hinder en nadelen in hun beroepschrift betreft, stelde de PSA het volgende:

“In toepassing van artikel 1, §1 van het beroepenbesluit dient het beroepschrift een omschrijving te bevatten van de persoonlijke hinder en/of nadelen die de beroepers ingevolge de bestreden beslissing zouden kunnen ondervinden. Het is daarbij niet noodzakelijk dat deze hinder en nadelen vaststaan, het volstaat dat de

aanwezigheid ervan voldoende aannemelijk wordt gemaakt. In de beroepen wordt gevreesd voor een verdwijning van het residentieel karakter, grote verkeershinder, een verdwijning van het groene karakter van de buurt en een tekort aan parkeerplaatsen. Men verwijst daarbij naar de reeds geuite bezwaren naar aanleiding van het openbaar onderzoek m.b.t. de apart ingediende stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis. De vraag of deze beroepsargumenten gegrond zijn maakt deel uit van een eventuele beoordeling ten gronde en doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van de beroepschriften” (verslag PSA, p. 5).

In een aanvullende nota hebben verzoekende partijen er vervolgens op gewezen dat, wat betreft de eventuele hinder en nadelen die de heer en mevrouw Wallecan - Struye zouden ondervinden, minstens moet worden vastgesteld dat deze voortvloeien uit het wegenisdossier, dat inmiddels definitief werd vergund. Dat blijkt ook uit het advies van de PSA:

“Men verwijst daarbij naar de reeds geuite bezwaren naar aanleiding van het openbaar onderzoek m.b.t. de apart ingediende stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis” (verslag PSA, p. 5).

Volgens de rechtspraak van Uw Raad moet een beroepsindiener aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband bestaat tussen de ingeroepen hinder of nadelen en de bestreden beslissing. Het belang om tegen de bestreden beslissing een administratief beroep in te stellen bij de deputatie kan immers enkel en alleen ontleend worden uit het voorwerp van de bestreden beslissing zelf.

Het bezwaarschrift dat tijdens het openbaar onderzoek werd ingediend, bevat evenwel enkel argumenten die betrekking hebben op de wegenis van het verkavelingsproject (nl. de breedte en uitrusting van de weg, de vraag om de weg parallel aan te leggen met de Grenswachterweg, ...). In het bezwaarschrift wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat de “bewoners van de Grenswachtersweg” (waaronder de heer en mevrouw Wallecan – Struye) niet tegen de verkaveling opkomen (...):

Wij willen duidelijk stellen dat wij als bewoners van de Grenswachtersweg niet tegen de verkaveling opkomen. Wij stellen echter vast dat de verkaveling is opgebouwd volgens veel voordelen anno 2016. Is een 6,5 brede weg in een woonzone nog opportuun anno 2016?

Het residentiële karakter van de Grenswachtersweg verdwijnt VOLLEDIG indien de nieuwe plannen doorgevoerd worden.

(...)

Gelet op het voorgaande, vroegen eerste en tweede verzoekende partij verwerende partij dan ook om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

17. Verwerende partij heeft deze argumentatie niet gevolgd en er daarbij geoordeeld dat de motivering uit het verslag van de PSA “blijft (...) gelden en (...) integraal [wordt] overgenomen door de deputatie”.

Het hoeft geen betoog dat verwerende partij, ter weerlegging van een argumentatie die eruit bestaat dat het verslag van de PSA een belangrijk punt niet behandelt (nl. het causaal verband tussen de hinder en nadelen en de bestreden beslissing), niet kan volstaan te stellen (zonder bijkomende motivering) dat hoewel er een aanvullende nota werd ingediend, het verslag van de PSA “blijft gelden”. Indien verwerende partij van oordeel was

dat de argumentatie van verzoekende partijen onjuist was, had zij dit op een gepaste wijze moeten motiveren. Dat is niet gebeurd: het opgegeven 'motief' betreft een loutere stijlformule.

Een dergelijke handelswijze komt niet enkel neer op een schending van de op verwerende partij rustende motiveringsplicht, maar tegens op een negatie van de zorgvuldigheidsplicht doordat zij, in dat geval de voor de beoordeling relevante gegevens, waarvan zij kennis heeft, alsnog buiten haar beoordeling zou laten.

Het eerste middelonderdeel is gegrond.

2) Tweede middelonderdeel

18. Artikel 1, § 1, eerste lid, 3° van het Beroepenbesluit vestigt een rechtsplicht voor de beroepsindiener om zijn beroep bij de deputatie te motiveren. Het beroepschrift moet een inhoudelijke argumentatie bevatten waaruit blijkt welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing wordt verweten. Die rechtsplicht om het beroepschrift inhoudelijk te onderbouwen, wordt met de niet-ontvankelijkheid van het beroep gesanctioneerd. Dit heeft volgens Uw Raad tot gevolg dat loutere "pro-forma"-beroepen, die geen concrete argumenten of bezwaren aanvoeren, moeten worden geweerd.

Dit is logisch. Het gebruik van het recht om een beroep in te stellen, of dat nu administratief of gerechtelijk beroep is, is een doelgebonden bevoegdheid. Dit wil zeggen dat het doel van het recht op hoger beroep het gebruik ervan beperkt. Het doel van het recht op hoger beroep bestaat uit het privaat of persoonlijk belang van een partij die door een onregelmatige (eerste) uitspraak wordt benadeeld. Als een beroepsindiener niet kan aantonen waarom een eerdere beslissing onregelmatig is, is er – naar analogie met het gerechtelijk recht – sprake van een zgn. "roekeloos beroep".

19. In casu is vast te stellen dat het administratief beroepschrift niets meer bevat dan een geschiedkundige beschrijving van de wijze waarop de verkavelingsvergunning tot stand is gekomen. Meer nog, beroepsindieners geven zelf aan dat zij "niet machtig" zijn om het dossier ten gronde te onderzoeken. Zij wijzen verder slechts op het feit dat er "tegenstrijdigheden" zouden bestaan. Het beroepschrift bevat evenwel geen enkele omschrijving van enige onregelmatigheid. Het gaat dan ook om een zgn. "pro-forma"-beroep dat diende te worden geweerd (zie vorige randnummer).

Uw Raad heeft, in het kader van een jurisdictionele beroepsprocedure, reeds geoordeeld dat een verzoekschrift dat niets meer is dan een geschiedkundige beschrijving van de verkaveling en het doel van de gevraagde wijziging ervan, een louter feitenrelaas betreft. Dergelijke 'grievens' kunnen volgens Uw Raad niet worden beschouwd als een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, zodat een dergelijk verzoekschrift onontvankelijk is. Deze rechtspraak kan worden doorgetrokken naar de voorliggende zaak.

Vermits het Beroepenbesluit bepaalt dat een omschrijving van de onregelmatigheden in het beroepschrift zelf moet worden uiteengezet, kan geen rekening worden gehouden met een omschrijving in latere nota's of stukken. Het beroep moest bijgevolg onontvankelijk (...) worden verklaard.

20. *Er anders over oordelen zou tot gevolg hebben dat nagenoeg elk – ononderbouwd, pro forma – verzoek tot nieuwe beoordeling door de deputatie (zonder dat daarbij wordt gewezen op onregelmatigheden van de beslissing in eerste administratieve aanleg) ontvankelijk zou zijn.*

Daarnaast zou het ontvankelijk verklaren van een dergelijk beroepschrift, waarin geen enkel argument wordt gegeven waarom de beslissing in eerste administratieve aanleg onregelmatig en/of onwettig zou zijn, afbreuk zou doen aan de, decretaal vastgelegde, beoordelingsbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen.

Hoewel verzoekende partijen zich bewust zijn van de devolutieve werking van het administratief beroep, waarbij verwerende partij de vergunningsaanvraag opnieuw in haar volledigheid beoordeelt, zowel naar legaliteit als naar opportuniteit, kan het niet de bedoeling zijn dat men de deputatie kan verzoeken om een aanvraag opnieuw te beoordelen zonder daarbij aan te geven waarom de beslissing die in eerste administratieve aanleg werd genomen, onwettig of onregelmatig is.

Dit zou namelijk afbreuk doen aan de beslissingsbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen als vergunningverlenende overheid in eerste administratieve aanleg, en die is ingegeven door het subsidiariteitsbeginsel.

(...)

Om die reden is voorzien is een trechteringssysteem (aan de hand van ontvankelijkheidsvoorwaarden), zodat niet eenieder de deputatie zou kunnen bewegen tot een nieuwe beoordeling van een aanvraag. Dit is namelijk niet de bedoeling van de administratieve beroepsprocedure.

Verzoekende partijen hebben het voorgaande in de toelichtende nota die zij tijdens de administratieve procedure hebben ingediend, op een zorgvuldige wijze uiteengezet. Zij hebben verwerende partij verzocht om, in het licht van wat voorafgaat, het beroep onontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou namelijk ingaan tegen de wil van de decreetgever, de uitdrukkelijke bewoordingen van het Beroepenbesluit en de rechtspraak van Uw Raad. Ook de beslissingsbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen zou op die manier volledig worden uitgehouden. Bovendien zou een dergelijke interpretatie de deur openzetten voor misbruiken (lees: “pro forma”-beroepen), hetgeen geenszins de bedoeling kan zijn.

21. *In het verslag van de PSA wordt met deze argumentatie geen enkele rekening gehouden. De PSA stelt louter dat het verkavelingsproject een ruimtelijke impact kan hebben op de bewoners van de Grenswachtersweg en dat “de vraag of [de] beroepsargumenten gegrond zijn (...) deel [uitmaakt] van een eventuele beoordeling ten gronde en (...) geen afbreuk [doet] aan de ontvankelijkheid van de beroepschriften”.*

Eerste en tweede verzoekende partij hebben, als reactie op het verslag van de PSA, een aanvullende nota ingediend, waarin zij hebben uiteengezet dat de PSA zich ertoe beperkt, vast te stellen dat het ontwerp van de verkaveling een ruimtelijke impact heeft op de beroeper, maar de PSA helemaal niet ingaat op het argument dat het beroepschrift geen grieven bevat. De vereiste om in het beroepschrift de beroepsgrieven uit te werken is als een aparte ontvankelijkheidsvoorwaarde opgelegd door het Beroepenbesluit.

De ontvankelijkheidsvoorwaarde van de “grieven” staat los van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het aantonen van “hinder of nadelen”. Zij vroegen dan ook nogmaals om het beroep onontvankelijk te verklaren (stuk 11).

22. Verwerende partij heeft deze argumentatie niet gevolgd er daarbij geoordeeld dat de motivering uit het verslag van de PSA “blijft (...) gelden en (...) integraal [wordt] overgenomen door de deputatie”.

Het hoeft geen betoog dat verwerende partij, ter weerlegging van een argumentatie die eruit bestaat dat het verslag van de PSA een belangrijk punt niet behandeld (nl. het ontbreken van een inhoudelijke argumentatie), niet kan volstaan om (zonder bijkomende motivering) te stellen dat hoewel er een aanvullende nota werd ingediend, het verslag van de PSA “blijft gelden”. Indien verwerende partij van oordeel was dat de argumentatie van verzoekende partijen onjuist was, had zij dit op een gepaste wijze moeten motiveren. Dat is niet gebeurd: het ‘motief’ betreft niets meer of minder dan een loutere stijlformule.

Een dergelijke handelswijze komt niet enkel neer op een schending van de op verwerende partij rustende motiveringsplicht, maar tegens op een negatie van de zorgvuldigheidsplicht doordat zij, in dat geval de voor de beoordeling relevante gegevens, waarvan zij kennis heeft, alsnog buiten haar beoordeling zou laten.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Verwerende partij wordt verweten het beroep van de heer en mevrouw Wallecan – Struye ten onrechte ontvankelijk te hebben verklaard. In dat verband wijst verzoekende partij op artikel 4.7.21 §2, 2° VCRO juncto artikel 1 §1 Beroepenbesluit waaruit zou moeten worden afgeleid dat de beroepsindiener genoegzaam moet laten blijken dat de bestreden beslissing aanleiding kan zijn tot rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel.

In dat verband heeft de bestreden beslissing het volgende geoordeeld :

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat afdoende is gemotiveerd waarom het ingestelde beroep wel degelijk onontvankelijk is. Het argument dat een verwijzing naar het bezwaar tijdens het openbaar onderzoek, en een verwijzing naar mailverkeer, niet als een omschrijving van hinder of nadeel kan worden gekwalificeerd, kan niet worden bijgetreden. Noch de VCRO, noch het beroepenbesluit eisen dat de uiteenzetting van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel in een afzonderlijke titel in het administratief beroepschrift moet worden opgenomen.

Het louter verwijzen naar het bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek mag dan wel niet volstaan om de hinder en nadeel aan te tonen. Evenwel werd niet louter verwezen naar het bezwaarschrift, maar werden ook de inhoudelijke grieven uit het bezwaarschrift herhaald. Het feit dat de beroepsindiener niet tegen de verkaveling is, maar wel tegen de ontworpen wegenis, neemt niet weg dat beide aspecten inherent met elkaar zijn verbonden. De verkaveling voorziet in een wegenis en zonder die wegenis kan de verkaveling zoals zij thans is ontworpen gewoonweg niet worden gerealiseerd.

Beroepsindiener wijst dat de aanvraag manifest in strijd is met de ontvankelijkheidsvereisten zoals opgelegd in het beroepenbesluit. Evenwel heeft uw Raad in de arresten van 10 mei en 14 juni 2016, het beroepenbesluit op grond van artikel 159 GW buiten toepassing gelaten. Uw Raad wordt verzocht om deze rechtspraak te handhaven.

...”

3.

De verzoekende partijen dupliceren in hun wederantwoordnota:

“ ...

9. In eerste instantie verwijzen verzoekende partijen naar hetgeen zij hebben uiteengezet in hun inleidend annulatieverzoekschrift.

Aanvullend wensen zij, in het licht van de antwoordnota van verwerende partij, nog drie punten (zie onderdelen i, ii en iii) te benadrukken en nader toe te lichten.

(i) Algemeen: het beroepschrift bevat noch een uiteenzetting van de gevreesde hinder of nadelen, noch beroepsgrievan

10. Het is juist dat noch artikel 4.7.21, § 2, 2° van de VCRO, noch artikel 1, § 1, tweede lid van het Beroepenbesluit, vereisen dat het administratief beroepschrift een afzonderlijke titel moet bevatten met een uiteenzetting van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die de beroepsindieners kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Dit neemt volgens Uw Raad echter niet weg dat de beroepsindieners genoegzaam moet laten blijken dat de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen.

Daarnaast is het zo dat het administratief beroepschrift tevens een inhoudelijke argumentatie bevatten waaruit blijkt welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing wordt verweten. Die rechtsplicht om het beroepschrift inhoudelijk te onderbouwen, wordt met de niet-ontvankelijkheid van het beroep gesanctioneerd. Dit heeft volgens Uw Raad tot gevolg dat loutere “pro-forma”-beroepen, die geen concrete argumenten of bezwaren aanvoeren, moeten worden geweerd.

Dit is logisch. Het gebruik van het recht om een beroep in te stellen, of dat nu administratief of gerechtelijk beroep is, is een doelgebonden bevoegdheid. Dit wil zeggen dat het doel van het recht op hoger beroep het gebruik ervan beperkt. Het doel van het recht op hoger beroep bestaat uit het privaot of persoonlijk belang van een partij die door een onregelmatige (eerste) uitspraak wordt benadeeld. Als een beroepsindieners niet kan aantonen waarom een eerdere beslissing onregelmatig is, is er – naar analogie met het gerechtelijk recht – sprake van een zgn. “roekeloos beroep”.

11. Uit onderstaande figuur, die het administratief beroepschrift (in zijn volledigheid) weergeeft, blijkt dat beroepsindieners (i) allermint genoegzaam hebben laten blijken dat de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen en (ii) geen enkel inhoudelijk argument aanvoeren waaruit blijkt welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing wordt verweten (...):

(...)

Uit het voorgaande blijkt dat het beroepschrift louter een verwijzing naar het bezwaar dat de heer en mevrouw Wallecan – Struye hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek, een verwijzing naar mailverkeer met de gemeente en een chronologisch overzicht van de procedure in eerste administratieve aanleg bevat. Een dergelijke – historische – beschrijving van de procedurestappen die tot de bestreden beslissing hebben geleid, kwalificeert geenszins als een omschrijving van hinder of nadelen die de beroepsindieners zouden kunnen ondervinden. Evenmin kan hieruit inhoudelijke argumentatie worden

afgeleid waaruit blijkt welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing wordt verweten.

12. Verwerende partij stelt dat het belang van beroepsindieners kan worden afgeleid uit de verwijzing naar de redenen waarom het bezwaarschrift werd ingediend. Verzoekende partijen merken hierbij de volgende zaken op:

- Vooreerst kan uit het (louter) vermelden van de redenen waarom men tijdens het openbaar onderzoek een bezwaarschrift heeft ingediend niet zomaar worden afgeleid welke hinder of nadelen men zou ondervinden ingevolge de vergunningsbeslissing. Er wordt nergens uiteengezet dat geen rekening zou zijn gehouden met het bezwaar of het bezwaar niet juist zou zijn behandeld. Het lijkt er daarentegen op dat beroepsindieners louter een feitenoverzicht geven en op basis daarvan om een tweede beoordeling vragen.*
- Verder is vast te stellen dat het bezwaarschrift, waarnaar in het administratief beroepschrift wordt verwezen, niet gericht is tegen de verkavelingsaanvraag, maar wel tegen de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag m.b.t. de wegenis, waarvoor intussen een definitieve en uitvoerbare vergunning werd verleend. Er bestaat/bestond dus geen causaal verband tussen de redenen waarom het bezwaarschrift werd ingediend en de vergunningsbeslissing die zij hebben aangevochten. Indien zij bezwaren hadden tegen de wegenis, hadden zij de stedenbouwkundige vergunning die betrekking had op de wegenis moeten aanvechten. Zij hebben dat evenwel niet gedaan.*
- Tot slot is vast te stellen dat de verkavelingsaanvraag (louter) uitvoering geeft aan het GRUP 'Afbakening Regionaalstedelijk Gebied Kortrijk', waarmee het projectgebied in 2006 werd (her)bestemd tot stedelijk woongebied. Indien beroepsindieners menen dat de ontwikkeling van het betrokken gebied, volgens de GRUP-bestemming, hinder of nadelen met zich zou meebrengen, dan hadden zij zich tegen deze herbestemming moeten verzetten. Dat is niet gebeurd.*

13. Van belang is evenwel dat verwerende partij niet lijkt te betwisten dat het administratief beroepschrift geen grieven bevat. Een loutere herneming van de argumenten uit het bezwaarschrift dat tegen de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag voor de wegenis is gericht, volstaat immers niet. Meer nog, een loutere herneming, zonder verdere toelichting of verduidelijking van de redenen waarom een bezwaarschrift werd ingediend, kan per definitie niet worden gelijkgesteld met een inhoudelijke argumentatie waaruit blijkt welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing wordt verweten. Het bezwaarschrift werd immers beoordeeld door het college van burgemeester en schepenen, zoals blijkt uit de beslissing genomen in eerste administratieve aanleg:

“De Grenswachtersweg werd in 1993 vergund en nadien aangelegd als een tijdelijke weg. De geringe breedte van de weg, het uitblijven van een keerpunt, de afwezigheid van een voetpad, ... zijn daar getuige van. In het ontwerpplan wordt de bestaande rijweg vervangen door een voetpad, fietspad en overrijdbare grasstrook. De afstand tussen de woning en de greppel van de rijweg bedraagt 11m, wat een ruimte voorstrook is t.o.v. de rijweg.

De optie om van de bestaande Grenswachtersweg een parallelweg te maken werd bestudeerd, maar niet weerhouden. De wijkverzameling moet aansluiten op het bestaande rondpunt Bavikhoofsestraat. Deze kan niet verschoven worden. Er is

geen mogelijkheid om naast die wijkverzamelweg nog een bijkomende inrit te voorzien naar een volwaardige weg. In alle redelijkheid dient geoordeeld dat een afstand van 11m, waaronder een voortuinstrook, een voetpad, fietspad en een overrijdbare groene strook van 2m breedte meer dan voldoende is om het residentiële karakter te bewaren” (...).

Het beroepschrift geeft niet aan dat het bezwaar niet of onafdoende zou zijn behandeld. Meer nog, er wordt eenvoudigweg niets gezegd over de inhoud van de beslissing of de regelmatigheid ervan. Men stelt louter vast dat de aanvraag werd ingewilligd en vraagt verwerende partij om een tweede beoordeling van het dossier. Dat kan niet de bedoeling zijn.

14. Samengevat kan worden besloten dat de beroepsindieners verwerende partij niets meer of minder hebben gevraagd dan de verkavelingsaanvraag opnieuw te beoordelen, zonder (i) daarbij aan te geven op welke wijze de in eerste administratieve aanleg genomen beslissing aanleiding kan geven tot (concrete) hinder of nadelen en (ii) aan te geven waarom de beslissing van het college van burgemeester en schepenen onregelmatig zou zijn.

Een dergelijke handelwijze gaat in tegen de ratio van het beroepsrecht, met name het rechtzetten van eventuele vergissingen die werden gemaakt in eerste (administratieve) aanleg. Dit vereist dan ook dat in het beroepschrift wordt aangegeven waarom de in eerste aanleg genomen beslissing onjuist of onregelmatig zou zijn.

Het ontvankelijk verklaren van een dergelijk administratief beroepschrift, waarin geen enkel argument wordt gegeven waarom de beslissing in eerste administratieve aanleg onregelmatig en/of onwettig zou zijn, zou overigens afbreuk doen aan de, decretaal vastgelegde, beoordelingsbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen. Hoewel verzoekende partijen zich bewust zijn van de devolutive werking van het administratief beroep, waarbij verwerende partij de vergunningsaanvraag opnieuw in haar volledigheid beoordeelt, zowel naar legaliteit als naar opportuniteit, kan het niet de bedoeling zijn dat men de deputatie kan verzoeken om een aanvraag opnieuw te beoordelen zonder daarbij aan te geven waarom de beslissing die in eerste administratieve aanleg werd genomen, onwettig of onregelmatig is. Om die reden is voorzien in een trechteringssysteem (aan de hand van ontvankelijkheidsvoorwaarden), zodat niet eenieder de deputatie zou kunnen bewegen tot een nieuwe beoordeling van een aanvraag. Dit is namelijk niet de bedoeling van de administratieve beroepsprocedure.

Verzoekende partijen hebben het voorgaande in de toelichtende nota die zij tijdens de administratieve procedure hebben ingediend, op een zorgvuldige wijze uiteengezet. Zij hebben verwerende partij verzocht om, in het licht van wat voorafgaat, het beroep onontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou namelijk ingaan tegen de wil van de decreetgever, de uitdrukkelijke bewoordingen van het Beroepenbesluit en de rechtspraak van Uw Raad. Ook de beslissingsbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen zou op die manier volledig worden uitgehold. Bovendien zou een dergelijke interpretatie de deur openzetten voor misbruiken (lees: “pro forma”-beroepen), hetgeen geenszins de bedoeling kan zijn.

(ii) Verwerende partij geeft zelf aan dat de ‘hernomen kritiek’ uit het bezwaarschrift niet gericht is tegen de verkavelingsaanvraag, maar wel tegen de (afzonderlijke) stedenbouwkundige vergunningsaanvraag m.b.t. de wegenis

15. In zoverre er al een omschrijving van de hinder en nadelen kan worden gedistilleerd uit het bezwaarschrift waarnaar in het beroepschrift wordt verwezen (quod non), merken verzoekende partijen op wat volgt.

In een aanvullende nota, die zij tijdens de administratieve beroepsprocedure hebben overgemaakt aan verwerende partij, hebben verzoekende partijen er reeds op gewezen dat, wat betreft de eventuele hinder en nadelen die de heer en mevrouw Wallecan - Struye zouden ondervinden, minstens moet worden vastgesteld dat deze voortvloeien uit het wegenisdossier, dat inmiddels definitief werd vergund. Dat blijkt ook uit het advies van de PSA:

“Men verwijst daarbij naar de reeds geuite bezwaren naar aanleiding van het openbaar onderzoek m.b.t. de apart ingediende stedenbouwkundige aanvraag voor de wegenis” (verslag PSA, p. 5).

Volgens de rechtspraak van Uw Raad moet een beroepsindiener aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband bestaat tussen de ingeroepen hinder of nadelen en de bestreden beslissing. Het belang om tegen de bestreden beslissing een administratief beroep in te stellen bij de deputatie kan immers enkel en alleen ontleend worden uit het voorwerp van de bestreden beslissing zelf.

Het bezwaarschrift dat tijdens het openbaar onderzoek werd ingediend, bevat evenwel enkel argumenten die betrekking hebben op de wegenis van het verkavelingsproject (nl. de breedte en uitrusting van de weg, de vraag om de weg parallel aan te leggen met de Grenswachterweg, ...), die het voorwerp uitmaakte van een afzonderlijke vergunningsprocedure. In het bezwaarschrift wordt dan ook uitdrukkelijk gesteld dat de “bewoners van de Grenswachtersweg” (waaronder de heer en mevrouw Wallecan – Struye) niet tegen de verkaveling opkomen (...):

Wij willen duidelijk stellen dat wij als bewoners van de Grenswachtersweg niet tegen de verkaveling opkomen. Wij stellen echter vast dat de verkaveling is opgebouwd volgens veel voordelen anno 2016. Is een 6,5 brede weg in een woonzone nog opportuun anno 2016?

Het residentiële karakter van de Grenswachtersweg verdwijnt VOLLEDIG indien de nieuwe plannen doorgevoerd worden.

(...)

Gelet op het voorgaande, vroegen eerste en tweede verzoekende partij verwerende partij dan ook om het beroep als onontvankelijk af te wijzen. Zij waren namelijk van oordeel dat beroepsindieners op een oneigenlijke wijze, de inmiddels definitieve en uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis, opnieuw in vraag wilden stellen.

Door geen beroep in te stellen tegen de stedenbouwkundige vergunning die betrekking had op de wegenis, verloren zij dan ook hun belang om – op die gronden – op te komen tegen de verkaveling.

16. Verwerende partij heeft deze argumentatie niet gevolgd en er daarbij geoordeeld dat de motivering uit het verslag van de PSA “blijft (...) gelden en (...) integraal [wordt] overgenomen door de deputatie”.

Het hoeft geen betoog dat verwerende partij, ter weerlegging van een argumentatie die eruit bestaat dat het verslag van de PSA een belangrijk punt niet behandelt (nl. het causaal verband tussen de hinder en nadelen en de bestreden beslissing), niet kan volstaan te

stellen (zonder bijkomende motivering) dat hoewel er een aanvullende nota werd ingediend, het verslag van de PSA “blijft gelden”. Indien verwerende partij van oordeel was dat de argumentatie van verzoekende partijen onjuist was, had zij dit op een gepaste wijze moeten motiveren. Dat is niet gebeurd: het opgegeven ‘motief’ betreft een loutere stijlformule.

Een dergelijke handelswijze komt niet enkel neer op een schending van de op verwerende partij rustende motiveringsplicht, maar tegens op een negatie van de zorgvuldigheidsplicht doordat zij, in dat geval de voor de beoordeling relevante gegevens, waarvan zij kennis heeft, alsnog buiten haar beoordeling zou laten.

17. Verwerende partij betwist niet dat de argumenten betrekking hebben op de ontworpen wegenis, maar stelt dat de wegenis en de verkaveling (inherent) met elkaar verbonden zijn. Dat de wegenis in functie staat van de verkaveling is juist. Dat verantwoordt echter niet dat beroepsindieners, nu hun bezwaar (in het kader van het openbaar onderzoek) gericht was tegen de wegenis, de stedenbouwkundige vergunning voor de wegenis hadden moeten aanvechten, willen zij hun belang bij de verkaveling behouden (voor zover ze dat al hadden). Dat hebben zij niet gedaan.

Een en ander klemmt des te meer nu zij ook het deel van de verkaveling dat is gelegen op het grondgebied van de stad Harelbeke niet hebben aangevochten en zich niet (burgerrechtelijk) hebben verzet tegen de uitvoering van de wegeniswerken (sedert eind oktober '17 in uitvoering).

(iii) De verwijzing naar het Beroepenbesluit is wel degelijk relevant

18. In haar antwoordnota wijst verwerende partij naar twee arresten waarin Uw Raad heeft geoordeeld dat het Beroepenbesluit onwettig zou zijn en om die reden, op grond van artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing dient te worden gelaten.

Verwerende partij gaat er evenwel aan voorbij dat Uw Raad in voormeld arresten louter heeft geoordeeld dat het Beroepenbesluit geen bijkomende onontvankelijkheidssancties kan opleggen die niet zijn voorzien in de artikelen 4.7.21 tot en met 4.7.25 van de VCRO of enige andere decretale bepaling.

In zoverre artikel 1, § 1 van het Beroepenbesluit bepaalt dat het beroepschrift een uiteenzetting van de hinder of nadelen, alsook een inhoudelijke argumentatie waaruit blijkt welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing wordt verweten (de zgn. ‘grieven’), moet bevatten, dient deze bepaling te worden geïnterpreteerd in het licht van de VCRO evenals de rechtspraak van Uw Raad. Zo stelt Uw Raad dat:

- het niet vereist is dat het administratief beroepschrift een afzonderlijke titel bevat met een uiteenzetting van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die de beroepsindiener kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, docht dit niet wegneemt dat de beroepsindiener genoegzaam moet laten blijken dat de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen; en
- loutere “pro-forma”-beroepen, die geen concrete argumenten of bezwaren aanvoeren, moeten worden geweerd.

*Aangezien het administratief beroepschrift niet voldoet aan voormelde vereisten, diende verwerende partij het beroep onontvankelijk te verklaren. Dat heeft zij evenwel niet gedaan.
...*

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.21, §2 VCRO, in zijn toepasselijke versie, duidt de belanghebbenden aan die een georganiseerd administratief beroep bij de deputatie kunnen instellen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen over de vergunningsaanvraag.

Tot de belanghebbenden behoren de in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bedoelde derden die, rechtstreeks of onrechtstreeks, hinder of nadelen als gevolg van de vergunde aanvraag kunnen ondergaan.

Artikel 4.7.21, §§3, 4 en 5 VCRO bepaalt als ontvankelijkheidsvereisten van het administratief beroep:

“... ”

§3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat:

(...)

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking.

§4. Het beroepschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college.

§5. In de gevallen, vermeld in §2, eerste lid, 1°, 2° en 3°, dient het beroepschrift op straffe van onontvankelijkheid vergezeld te zijn van het bewijs dat een dossiervergoeding van 62,50 euro betaald werd, behalve als het beroep gericht is tegen een stilzwijgende weigering. De dossiervergoeding is verschuldigd op rekening van de provincie.

... ”

Dat zijn de enige decretaal bepaalde vereisten van ontvankelijkheid.

Artikel 4.7.25 VCRO machtigt de Vlaamse regering nadere formele en procedurele regels in beroep te bepalen, in het bijzonder wat de opbouw van het beroepschrift en de samenstelling van het beroepsdossier betreft. In de uitoefening van die delegatie heeft de Vlaamse regering het Beroepenbesluit van 24 juli 2009 genomen.

Artikel 1, §1, eerste lid, 3° van het Beroepenbesluit bepaalt dat het beroepschrift een inhoudelijke argumentatie betreffende de beweemde onregelmatigheid van de bestreden beslissing bevat.

In geval de beroepsindiener een belanghebbende in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO is, dan bevat het administratief beroepschrift luidens artikel 1, §1, tweede lid van het Beroepenbesluit een

beschrijving van de hinder of nadelen die als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing ontstaan of dreigen te ontstaan.

2.

De toegang voor derden-belanghebbenden tot de administratieve beroepsprocedure bij de deputatie ziet de decreetgever als een belangrijk principiële uitgangspunt van artikel 4.7.21, §2 VCRO. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat die regeling “moet worden gekaderd in artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus, volgens hetwelk de overheid dient te waarborgen dat burgers “wanneer zij voldoen aan de eventuele in het nationale recht neergelegde criteria, toegang hebben tot bestuursrechterlijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu”” (Memorie van toelichting, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, nr. 2011/1, 184, Verslag *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, nr. 2011/6, 57).

Artikel 2, vierde lid van het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden omschrijft “het publiek” als “een of meer natuurlijke personen of rechtspersonen en, in overeenstemming met nationale wetgeving of praktijk, hun verenigingen, organisaties of groepen”.

Artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO kadert in de verplichting die de decreetgever in overeenstemming met artikel 9, derde lid van het Verdrag van Aarhus op zich genomen heeft om derden-belanghebbenden een effectief recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure bij de deputatie te verschaffen. Die bepaling mag niet restrictief of formalistisch worden toegepast. Een aannemelijk gemaakt risico op het ondergaan van hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, als gevolg van de vergunningsbeslissing in eerste administratieve aanleg volstaat.

3.

Het administratief beroepschrift is door elf omwonenden, woonachtig aan de Grenswachtersweg, ingediend en verwijst naar het bezwaarschrift. Als bezwaren doen de beroepsindieners gelden dat als gevolg van de verbreding van de vier meter brede doodlopende weg tot 16,50 meter het residentieel karakter verdwijnt, dat de aanvraag tot grote verkeershinder en het teloorgaan van het groene karakter van de buurt zal leiden. Voorts vragen de beroepsindieners zich af of de parkeercapaciteit wel toereikend is en of de aanleg van een ringweg, gelet op de aangepaste wegnis in het centrum van Kuurne, nog wel actueel is volgens het gemeentelijk mobiliteitsplan.

Anders dan de verzoekende partijen stellen, bevat het administratief beroepschrift wel degelijk een omschrijving van de gevreesde hinder en nadelen. De verzoekende partijen voeren aan dat het “louter nabuurschap” niet volstaat om als belanghebbende administratief beroep bij de deputatie te kunnen instellen. Daarmee erkennen zij dat bewoners aan de Grenswachtersweg in de onmiddellijke nabijheid van de beoogde verkaveling wonen. Het kan in redelijkheid niet worden betwist dat de nagestreefde verkavelingsvergunning de in het beroepschrift gevreesde impact op de woonkwaliteit van naburen kan hebben, onder meer als gevolg van “een doortrekking en verbreding van de thans doodlopende weg die de woning van beroepers ontsluit en waarlangs straks een groot aandeel van de verkeersontwikkelingen zullen gebeuren”, zoals in de bestreden beslissing en het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overwogen wordt.

De in het administratief beroepschrift aangevoerde hinderlijke impact staat in voldoende verband met de aangevraagde verkavelingsvergunning. Dat de stedenbouwkundige vergunning van 22 oktober 2016 voor de aanleg van de wegnis definitief geworden is, doet niet van die conclusie afzien. Evenmin dienstig is de verwijzing naar het bezwaarschrift dat in de stedenbouwkundige vergunningsprocedure ingediend werd.

Ten onrechte betogen de verzoekende partijen dat de beroepsindieners moeten verduidelijken of het college van burgemeester en schepenen hun bezwaren al dan niet afdoende behandeld heeft. Of de bezwaren al dan niet “afdoende” door het college behandeld werden, betreft de grond van de zaak, niet de ontvankelijkheid.

Evenmin worden de verzoekende partijen gevolgd waar zij stellen dat de verkavelingsaanvraag louter uitvoering geeft aan het RUP en dat de beroepsindieners zich in rechte tegen de herbestemming hadden moeten verzetten. Er wordt niet zonder meer aangenomen dat de gevreesde hinder of nadelen volledig in het RUP verwerkt zouden zijn en dat elk causaal verband met de aangevraagde verkavelingsvergunning zou ontbreken.

De verwerende partij heeft rechtmatig besloten dat de beroepsindieners belanghebbenden zijn in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO. De motivering is afdoende.

4.

Er wordt niet anders geoordeeld over de kritiek dat uit het administratief beroepschrift niet zou blijken welke onregelmatigheid de in eerste administratieve aanleg genomen beslissing verweten wordt.

De bezwaren in het administratief beroepschrift betreffen de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO opgesomde aandachtspunten aan de hand waarvan de verenigbaarheid van een aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beoordeeld moet worden. Het is daarbij niet vereist dat de geschonden geachte wetsbepaling uitdrukkelijk aangeduid wordt, wel dat de aangeklaagde onregelmatigheid voldoende duidelijk omschreven wordt, waaraan voldaan is.

5.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 600 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 12 februari 2019 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF